

Kislány az adókocsi ajtajánál

Prológus:

Egy színes fotó kinagyított részletét nézegettem. Egy sötétzöld bodegás katonai autó nyitott hátsó ajtaja látszik rajta. Ez egy R-142M-os rádiós kocsi. Az 1 méteres plató magaságról, a lapos tetőről könnyen felismerhető. Az ajtóban egy 5 év körüli kislány fehér, rózsaszínmintás ruháskában készülődik a létrán leereszkedésre. Balra egy fiatal katona (rendfokozata nem látszik) nyújtja segítő kezét a gyermek felé. Bizarr a kép, különösen a helyszín. Eddig csak Koós János énekelt egy táncdalfesztiválon egy képről, melyen egy „kislány a zongoránál” áll. Jó-jó, de az életnek mégis csak természetesebb rendje a zongora, mind egy katonai teherautó platója. (Könnyfakasztó nóta volt, hiszen többünknek is volt egy-egy kislány az életében, aki aztán más „kócos fejű srácát vezeti” az úton, és akit „jobb lett volna nem látni.”

... de mit keres egy kislány az R-142M ajtajában? Biztos, hogy neki találták ki ezt a helyet? Habár, az utóbbi időben minden előfordulhat. Éppen néhány napja őszinte megdöbbenésemre – és bízom benne, még sokak hasonlóan gondolkodnak – 2014. májusában Európa Conchita Wursttal nem a mi kislány ideánkra, hanem valami önmagából kivetkőzött „lényre” szavazott.

Vártam, hogy nyugtasson meg valaki, hogy talán csak rosszat álmodom. Túl későn, túl sok töltött káposztát ettem, és kevés pálinkát, házi főzésű kisüstit ittam hozzá... Vártam, vártam, de csak nem következett be a megnyugvás egészen május 24-ig, a Helyőrségi Tavaszi Szemléig.

Kezdjük az elején

Hála a kiegyenlített erőviszonyoknak Európában 70 éve béke van. (Tudom, pontosan 69 éve fejeződtek be a harcok. Sőt még azt is tudom, hogy mi közép-európai magyarok a „moszkovszkája vrémja” szerint ünnepelgettük meg, május 9-én a Győzelem Napját. A feltétel nélküli fegyverletétel 1945. május 8-án berlini idő szerint 23.01-kor lépett életbe, akkor Moszkvában már 2 órával előbbre jártak.) Szövetséges ország, szövetséges idő! Habár én a Varsói Szerződés szövegében nem találtam semmi erre utaló parancsot (Végre megint kekeckedhettem egy kicsit.)

Béke van. A katonák visszavonultak a laktanyákba. Nem kell „vitézkedniük”, mint anno: nap mint nap. El is törölte a parlament a sorkatonaságot. Drasztikusan lecsökkentette a honvédség költségvetését, majd létszámát. Lett helyettük „A dal 2014”, amely aztán kihozta, a „kinemond lényt” győztesnek. A szavazók azonban nem ismerik Balassi Bálintot! Mert ugye „Emberségről példát, vitézségről formát mindenkinek ők, a *katonák* adtanak.” Az utóbbi évtizedekben ez az annyira szükséges példamutatás, a hiányos felszerelés és a „laktanyákba” zártság miatt itthon igen csak hiányzott. Aztán végre, egyszer csak jött egy snajdig tiszt, aki megszervezte a koronaórséget, a kormány díszórséget, elkezdtek „vigyázni” a köztársasági elnökre, majd az országzászlóra is reggeltől-estig. (Tessenek csak elsétálni a Kossuth térre, és elcsodálkozni azon a tolongáson, melyen az aprócska japán-kínai lányok-asszonyok végigvárják a sorukat, hogy egy-egy „képet csinálni a magas, karcsú katonával a Parlament előtt, Budapesten Magyarországon.” És akkor a „magas karcsú” behozza a keleti köztudatba „Magyarország fővárosa Budapest Cuki hely, oda kell menni, kell velük üzletet csinálni.” Ezt hívják PR-nak, de lehet, hogy indirekt marketingnek!)

Két katona a koronánál, két katona a zászlónál innováció, de még nem áttörés. Ehhez kellett egy ötlet, amely társadalmasítja, aprópénzre váltja, népközelivé teszi a magyar honvédeket. Ilyen az idén harmadszor megrendezett

Helyőrségi Tavaszi Szemle.

Itt nem a harckocsikon van a hangsúly (különb is alig vannak), itt nem a rakéták vonulnak fel (remélem az sem államtitok, hogy nem sok van), itt az élő erőn, a magyar bakán, az I. világháború harcmezőin a hazért vérüket is áldozó bakán van a hangsúly. Itt honvédség királynőjén: a **gyalogságon** van a hangsúly. A „királynőt” (lásd Nagybritannia) szereti a nép. A pattogó vezényszavak, az élőzene, dobok - kürtök zendülése kell a tömegeknek. Mindezt, eszik mint a cukrot. „Nézd anyjuk!” Milyen szépen menetelnek a mi fiaink. Hej, amikor még én is masszíroztam?” – nosztalgiazik a bajuszos parasztbácsi. „Hej, akkor még nem csak masszíroztál... Azok voltak a fáintos idők” – kontráz rá a már nem fejkendős néni. De azért egy kicsit igazít a blúzán, meg a szoknyáján. (Ugye ezt akkor tetszenek érteni?) No, mindezt látván a jó parancsnok, az innovatív vezető kezdett továbbgondolkodni.

A katona megvan, még fegyver kéne a kezébe. Olyan fegyver, ami látványos, de nem kelt félelmet (A harckocsi vasból van, és zörög. A ballisztikus rakétát gumi kerekű szállító cipeli, de túlságosan behemót. Egyiket sem lehet kedvelni, inkább félni kell tőlük.) Kedves fegyver kell a katonának, mellyel mindenkit meghökkentő kunctokat mutat be a snájdig fiatal férfiú! És ezzel megszületett a

KáDÉCsé

a Különleges Díszelgő Csoport. Az én időmben az alegységek csak meneteltek. Maximum forogtak jobbra, balra. Esetleg hátraarcot hajtottak végre, természetesen menet közben.

Akkor ennyi volt a díszmenet mellett a parádé. A KáDÉCsé kisebb létszámú csoport, általában egy rajnyi. A lényeg, hogy a kezükben karabély legyen szuronnal, melyen meg-meg csillan a napsugár. (A szuronyos puska nem jó, mert túl hosszú és így könnyebben megakad. Valamint túl nagy a forgatónyomatéka. Csak lassabban lehetne forgatni. Na, kibújt a mérnök belőlem.) Jól mutat egy vezénylő tiszt, altiszt mindenképpen kivont karddal. Aztán mindenképpen szükségeltetik zene. Egyszer ez adja az ütemet, másodsor fokozza az összhatást. Legyen kezdetnek klasszikus, majd hardrock, a végén heavy metal! Közben a katonák fegyverükkel a legkülönbözőbb, néha hajmeresztő kunctokat mutatnak be. Forgatják, dobálják, egymásnak röpítik és néha az összhatás növelése céljából, vaktölténnyel lönek is szintén a zene ütemére. A nép, az istenadta nép, pedig pirosra tapsolja a tenyerét.

Az idei Tavaszi Szemlén mindezt úgy tudták fokozni a rendezők, hogy a gyalogság díszmenete után a környező szövetséges országok KáDÉCsé-i szépen sorban bemutaták saját gyakorlatukat. A sorrend roppant fontos volt. (A főrendező értette a dolgát.) Mert ugye a csehek gazdagabbak, könnyű nekik közel vannak a németek. A lengyelek négyszer annyian vannak, így a súlyuk is négyszerese az EU-ban. A szlovákoknál és a szlovénoknál meg már euro a fizetőeszköz. Ez volt a sorrend. (És szerintem minden nemzet KáDÉCsé-je jó volt.) Utolsónak jöttek a mi fiaink, és vitán felül ők 8-an voltak a legkl@ssz@bb@k. (Őket mindkinek látni kell!)

A dandár elvonult. A KáDÉCsé-ket megtapsoltuk. Kezdődhetett a dzsembori a Pecsá melletti napos réten. A vitéz Szurmay Sándor Budapest Helyőrség Dandár minden alegysége egy-két sátorban próbálta statikusan bemutatni önmagát a gyermeknap majálison. Ezen kívül eljöttek a hagyományörzők, a BEOSZ, a KatonaSuli program, és volt egy szabadtéri színpad is folyamatos programmal. (Az ő hangos zenéjük aztán lehetetlenné tette az összes olyan programot, mely a hangzásra épült. Így az idő 80%-ban a kitelepült amatőr rádióállomásunk némaságra volt kényszerítve. Se la vie, vagy NATO-ul „That’s life”.)

Déltől 19-ig a nap ragyogott a hangulat pedig fantasztikus volt. Mi a KatonaSuli programot is képviselő Puskás Tivadar Távközlési Technikum a Hírfőközpont rádiós kocsijai mellett kaptunk helyet és áramot. (Mint tavaly is.) Két összefűzött katonai sátorból az egyikben a rádióamatőrök költöztek be, a másikban a 3 dimenziós mesefilmekkel csábítottuk, kábítottuk az ifjúságot. (Mint tavaly is.) 24 aktív szemüvegünk van, szinte mindig teltház (80-90%-os feltöltés) volt, de a tavalyi tolongás elmaradt. Ha szubjektíve rangsorolnám ezüst érmesek lettünk. A bronzot a hagyományörző huszároknak adnám. Az aranyhoz egy fényképet is hoztam:

A kép középpontjában a kifeszített Puskás zászló előtt, három diák KatonaSulis trikóban virít.

Ha belenagyítunk a MASAT-1, Magyarország első műholdjának molinója látszik.

Tőlünk jobbra a „Jákob létra” mellett egy MK-1G központos kocsis, melyet egy R-142M rádiós követ. No, „Ők ketten” az aranyérmesek.

A két, szerintem behemód híradókocsi megdobogtatta az összes 8 év alatti kicsi gyerek szívét. Amint a képen is látható éppen most is, mint végig egész délután sor állt.

A meredek, kapaszkodó nélküli létra, vagy a nyitott ajtók mögötti titokzatos tárgyak különösen a kislányok érdeklődését keltették fel. „Én oda fel akarok mászni!” És nem volt az az anyai apelláta, apai félelem, amely csak egyetlen gyermeket is megakadályozhatott volna ezen szent elhatározásában. Ha ismét belenagyítunk a képbe, akkor láthatjuk a nap névtelen sztárjának egyikét: A mennyekből a földre, a rózsaszín ruhácskában visszaszállni készülő angyalkát, mely ezen írás címadója is lett:

Kislány az adókocsi ajtajánál.

Epilógus, vagy inkább köszönet a szülők nevében is a két híradó kocsi személyzetének a két szakaszvezetőnek, a főtorzsórmester úrnak, főhadnagy úrnak – csak így névtelenül – azért, hogy egésznap ugyanolyan lelkesedéssel és szakértelemmel pakolták fel, segítették le az apróságokat. Ezen tettükkel méltó vetélytársukká váltak a KáDÉCsék-nek.

Létrehozták a KáGyéeM-et, vagyis a

Különleges Gyermek Mászókát.

És mivel mindez a jövő generáció megszeliítésére szolgált övék minden őszinte elismerésem. Hogy miért ennyire fontos ez? Mert ahogyan kezdtem, Európában közel 70 éve béke van, de híradó eszközök béke időben is, időben továbbítják a „távíratokat”, hogy a béke továbbra is megmaradjon.

(A fotók a szerző felvételei)

Budapest, 2014. május 28.

dHLF